

AHOGY MINDIG

Szeptember van, szombat délután; az eső csendesen, de kitartóan esik. Az ablaknál állok, és csak így egyszerűen figyelem az esőt, érted, ez valahogy mindig megnyugtat, legalábbis legtöbbször.

Egyedül vagyok itthon; a barátnőm nemrég ment el arra a nagy tüntetésre, amit ma tartanak. Mondjuk a barátnőm számára nem volt kérdés, hogy ott a helye a tüntetésen, én viszont természetesen nem tudtam eldönteni, mit akarok, s így végül arra jutottam, hogy nem megyek. Az van, hogy a barátnőm tényleg elképesztően elkötelezett, és így igazán változtatni akar a dolgokon, és komolyan hisz a részvételben – és ezt csodálom is benne, meg minden. Csak hát, nem is tudom.

Azt mondtam neki, hogy teljesen egyetértek vele abban, hogy a rendszer alapjaiban rossz és igazságtalan, de nem látom sok értelmét a tüntetésnek, mert ettől lényegében úgysem fog megváltozni semmi. Minden úgy marad, ahogy van, érted. Ahogy mindig is volt. A fogyasztói társadalom, a képmutatás, az önzés, meg minden. Ez van – nincs menekvés. Reménytelen az egész.

A barátnőm erre azt mondta, hogy szerinte a kiábrándultságom tisztára csak az X generációra jellemző tipikus lehangoltság, érted; meg hogy ideje lenne észrevennem, hogy ez már rég nem a 90-es évek, a grunge korszaka, amikor a kívülállás talán még megoldásnak tűnhetett.

Vitatkoztunk még egy darabig a passzivitás értelméről meg az ellenállás lehetőségeiről; és igazából tisztára megérintett, amit mondott, és valószínűleg vele kellett volna mennem, de képtelen voltam rászánni magam, érted.

Megszólal a telefonom, egy ismerős hív, és valami egészen hétköznapi, tök átlagos dologról számol be, ami máskor biztosan hidegen hagyna, érted, és nem is beszélünk sokáig, de valamiért ez is elég ahhoz, hogy kizökkentsen; mert most, ahogy tovább nézem az esőt meg a sűrke eget, már teljesen biztos vagyok benne, hogy a barátnőmnek igaza van – hogy a kívülállás meg az ilyen tartózkodó szemlélődés egyszerűen nem segít; és hogy az, ami kialakult, ami körülvesz bennünket, ez az egész elviselhetetlen borzalom, egyszerűen nem maradhat így örökre.

Valaminek most már mindenképp történnie kell, érted, szóval felhívom a barátnőmet, aztán elindulok. Még simán odaérek a tüntetésre. A többit majd meglátjuk, gondolom.

HÍREK

Szokásához híven hajnalban ébredt fel. Másoknak ez talán korai idő- 45
pont lett volna a felkeléshez, de neki pont megfelelt – igazság szerint
sosem volt valami jó alvó. Odakint még sötét volt, s az idő is meglehetősen
barátságatlannak tűnt. Felkapcsolta a lámpát, hogy legalább a lakásban le-
gyen némi fény; csakhogy most még ez a kevés fény is zavarta: túlságosan
élesnek és bántónak találta. Megfájdult tőle a feje.

Bizonytalan léptekkel kitámolygott a konyhába, s főzött egy
kávét. A kávé talán majd segíteni fog, gondolta. De a kávé nem sokat
ért, ezért (biztos, ami biztos) gyorsan bevett egy fájdalomcsillapítót
(egy nem-szteroid gyulladásgátlót) – bár kifejezetten utálta a gyógy-
szer irtózatosan keserű ízét. Aztán bekapcsolta a számítógépét, hogy
megtudja, mi történt a világban az éjszaka folyamán. (Szó szerint az
egész világ érdekelte, és nemcsak az, hogy mi történik az Egyesült
Államokban vagy az Egyesült Királyságban, hanem az is, hogy mi zajlik
mondjuk Izlandon, Madagaszkáron vagy Új-Zélandon.) Szenvedélyes
hírfogyasztó volt – egyesek szerint már-már hírfüggő.

A hírekben (természetesen) csak elkésztő dolgokról lehetett
olvasni: a jég folyamatos visszahúzódásáról, a sivatag fokozatos ter-
jeszkedéséről, az üvegházhatásról, a hurrikánokról, a tornádókról, a
cunamikről, a földrengésekről, a tűzhányókról, az erőforrások megál-
líthatatlan kimerüléséről. Arról, hogy a mai világban valójában semmi
más nincs, csak az értelmetlen munka és a fogyasztás kultusza – és
hogy akik egyáltalán felfogják, s átérzik a helyzet komolyságát, azok
gyakorlatilag tehetetlenek. És arról, hogy a folyamatok visszafordít-
hatatlanul elszabadultak, s lassan (vagy meglehet, nagyon is gyorsan) min-
den elenyészik.

Fogalma sem volt, miért, de egyszerűen nem tudott szabadulni attól
a gondolattól, hogy ez az iszonyat: a valóság.

Azt érezte, hogy most azonnal el kellene mennie valahova, mindegy,
hogy hova, esetleg sétálni, amíg nincsenek emberek az utcán, mert egysze-
rűen nem fogja kibírni ezt a napot a lakásban – de ahogy felállt a gép mellől,
azonnal szédülés fogta el, s a keze is remegni kezdett. Így hát inkább gyorsan
meggyőzte magát arról, hogy mégiscsak jobb lesz, ha ki sem teszi a lábát ott-
honról.

Színpadiasan felsóhajtott; s mivel még mindig erősen fájt a feje (sőt,
egyre erősebben), inkább lekapcsolta a lámpát, és visszafeküdt az ágyba –
és arra gondolt, hogy kétségkívül ez is egy rohadt jó nap lesz.